

Ο χρωματικός αστερισμός της Χλόης

Η Χλόη είναι ένα κοριτσάκι που αγαπάει τα χρώματα. Όλα τα χρώματα, κάθε χρώμα, το καθένα από αυτά.

Όταν ξυπνάει κάθε πρωί, αισθάνεται χαρούμενη. Το κίτρινο είναι για τις φωτεινές νέες μέρες, γεμάτες δυνατότητες, δραστηριότητες και φίλους στο σχολείο.

Το δωμάτιο της Χλόης είναι βαμμένο σε μια φωτεινή απόχρωση του κίτρινου, ενώ το κάλυμμα του κρεβατιού της είναι διακοσμημένο με χαρούμενα ηλιοτρόπια που ταιριάζουν απόλυτα. Καθώς έκανε την πρωινή της ρουτίνα, το χρώμα έμοιαζε να ακτινοβολεί από το δέρμα της, εμποτίζοντας με τη ζωνή του ενέργεια ό,τι άγγιζε. Με κάθε βήμα που έκανε, ο κόσμος γύρω της έμοιαζε να ζωντανεύει μέσα σε μια χρυσή λάμψη, σαν η ίδια η ουσία της ευτυχίας να είχε κυριεύσει το μικρό της σώμα. Σήμερα θα ήταν μια μέρα γεμάτη γέλιο, μάθηση και ατελείωτες περιπέτειες στη χώρα του κίτρινου.

Καθώς η μέρα συνεχιζόταν, η κίτρινη ενέργεια της Χλόης άρχισε να μετατρέπεται σε ένα φωτεινό πορτοκαλί. Το ένιωθε στην καρδιά της, να πάλλεται από ενθουσιασμό, καθώς πήδαγε προς τη στάση του σχολικού λεωφορείου. Τα γνώριμα πρόσωπα των φίλων της την υποδέχτηκαν και όλοι μαζί φλυαρούσαν και γελούσαν καθώς πήγαιναν στο σχολείο, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τη μέρα με ζεστασιά και καλοσύνη προς τους άλλους και προς τον εαυτό τους.

Όταν ήρθε η σειρά της Χλόης να παρουσιάσει το αγαπημένο της βιβλίο στην τάξη, ένιωσε ένα μείγμα νευρικότητας και αποφασιστικότητας. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και τα χέρια της ήταν κρύα. Έριξε μια ματιά στο βιβλίο της και στη συνέχεια στη θάλασσα των προσώπων που την παρακολουθούσαν. Μια γκρίζα νότα θόλωσε τις σκέψεις της. Τι θα γινόταν αν ξεχνούσε τα λόγια της; Κι αν όλοι γελούσαν;

Αφού θυμήθηκε το θάρρος που της ενέπνευσε το ροζ κραγιόν της, φόρεσε την αγαπημένη της ροζ κορδέλα για τα μαλλιά και στάθηκε μπροστά στους συμμαθητές της, νιώθοντας ταυτόχρονα δυνατή και ευάλωτη.

Καθώς μιλούσε, ένιωσε τη ροζ ζεστασιά να απλώνεται από το κεφάλι της μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών της. Σκόνταψε μια φορά, αλλά συνέχισε, με τη φωνή της να δυναμώνει. Η ενθουσιώδης παρουσίασή της καθήλωσε την αίθουσα, οι συμμαθητές της γοητεύτηκαν από την παρουσίαση και έκαναν πολλές ερωτήσεις. Η Χλόη απάντησε σε κάθε μία από αυτές με υπερηφάνεια και αυτοπεποίθηση, εκπέμποντας ροζ χρώμα. Αυτή η κατάσταση της δίδαξε ότι είναι εντάξει να αισθάνεται κάποιος και γενναίος και αγχωμένος ταυτόχρονα, επειδή το θάρρος δε σημαίνει να είσαι ατρόμητος- σημαίνει να αντιμετωπίζεις τους φόβους σου κατά μέτωπο.

Αργότερα μέσα στην ημέρα, καθώς μαζεύονταν σκοτεινά σύννεφα και βροντούσε ο κεραυνός, η Χλόη ένιωσε φόβο. Για να καταπραΰνει τους φόβους της, η μητέρα της πρότεινε να πιουν ζεστή σοκολάτα και να ζωγραφίσουν μαζί, επιλέγοντας χαλαρωτικές αποχρώσεις του μπλε. Καθώς η Χλόη ζωγράφιζε έναν ήρεμο ωκεανό πίνοντας τη ζεστή σοκολάτα της, ένιωσε την καθησυχαστική επίδραση του μπλε, παρόλο που κάποιες από τις ανησυχίες της παρέμεναν.

Και αυτό ήταν εντάξει.

Η Χλόη έμαθε ότι ήταν δυνατόν να αισθάνεται κανείς και ήρεμος και φοβισμένος ταυτόχρονα. Ακριβώς όπως οι διαφορετικές αποχρώσεις του μπλε μπορούν να συνδυαστούν για να δημιουργήσουν ένα γαλήνιο έργο τέχνης, έτσι και τα συναισθήματά μας μπορούν να συνυπάρχουν μέσα μας χωρίς να ακυρώνουν το ένα το άλλο.

Καθώς η μέρα περνούσε και ο ήλιος άρχισε να δύει, η Χλόη παρατήρησε τον γκρίζο ουρανό και η αίσθηση της ανησυχίας επέστρεψε. Ο εξωτερικός κόσμος μαζί με τον κήπο, που κάποτε ήταν ζωντανός, τώρα φαινόταν θαμπός στο φως που έσβηνε, και η Χλόη ένιωθε εκτός εαυτού. Αντί να πιάσει ξανά τις μπογιές της, η Χλόη αποφάσισε να κάνει κάτι διαφορετικό. Φόρεσε το σακάκι της και βγήκε έξω, νιώθοντας τον δροσερό βραδινό αέρα. Περιπλανήθηκε στον κήπο και κάθισε δίπλα στον αγαπημένο της ηλίανθο, που τώρα ήταν ελαφρώς μαραμένος μετά την καταιγίδα της ημέρας. Η Χλόη μάζεψε απαλά τα πεσμένα κίτρινα πέταλα και στη συνέχεια παρατήρησε άλλα λουλούδια διάσπαρτα γύρω της - ροζ πέταλα από

τριαντάφυλλα, μωβ από τη λεβάντα, ακόμα και τα μικρά λευκά πέταλα από μαργαρίτες. Τα μάζεψε όλα, ένα προς ένα, και τα τοποθέτησε σε ένα μικρό βάζο που είχε φέρει μαζί της.

Καθώς μάζευε τα πέταλα, η Χλόη αναλογιζόταν τη μέρα της: την έκρηξη του κίτρινου το πρωί, την τόλμη του πορτοκαλί με τους φίλους της, το θάρρος που βρήκε στο ροζ και τα ήρεμα αλλά πολύπλοκα μπλε που ζωγράφισε.

Συνειδητοποίησε ότι όπως αυτά τα πέταλα ήταν κάποτε μέρος κάτι όμορφου, έτσι και τα ανάμεικτα συναισθήματά της ήταν κομμάτια ολόκληρου του εαυτού της - το καθένα πολύτιμο και ουσιαστικό, ακόμη και τα γκριζα.

Η Χλόη πήρε το βάζο με τα πέταλα μέσα και το έβαλε στο περβάζι του παραθύρου της, και καθώς βολεύτηκε στο κρεβάτι, το κοίταξε. Λάμπει απαλά στο φως της λάμπας της, ένα μείγμα από κίτρινα, ροζ, μοβ και ήσυχα γκρι. Συνειδητοποίησε ότι δεν χρειαζόταν να επιβάλλει τα πάντα να είναι φωτεινά ή χαρούμενα- ήταν εντάξει τα πράγματα να αλλάζουν και τα συναισθήματα να αναμειγνύονται. Με αυτή την κατανόηση, η Χλόη έπεσε για ύπνο, γνωρίζοντας ότι κάθε μέρα θα έφερνε τα δικά της χρώματα και ήταν έτοιμη να τα αγκαλιάσει όλα.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

leargas

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.